

2) Ὁ ἄνευ ἱκμάδος, ἄνευ ζωηρότητος Ἦπ. (Χουλιαρ.): Τὰ καλαμπόκια εἰν' ἀθύμουτα φέτους ἀπ' τὴν ξέρα. Συνών. φρ. δὲν ἔχουν θυμὸ (ἰδ. θυμός).

ἀθυρόστομος ἐπίθ. Ἦπ. Χίος ἀθυρόστομο Τσακων. ἀθυρόστομους Ἦπ. (Χουλιαρ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀθυρόστομος.

1) Φλύαρος, ἀθυρόγλωσσος, ἐλευθερόστομος Ἦπ. Τσακων. Χίος. β) Ἀκριτόμυθος Ἦπ. 2) Ὑβριστής, βωμολόχος Ἦπ. (Χουλιαρ.): Αὐτὸς εἶνι ἀθυρόστομους. Συνών. χαρβαλόστομος.

ἀθυροστομῶ Ἦπ. ἀθυρουστομῶ Ἦπ.

Τὸ μεταγν. ἀθυροστομῶ.

Ἐχω τὸ στόμα ἀτύλωτον, ἀθυρογλωσσῶ, ἐλευθεροστομῶ.

***ἀθυτος** ἐπίθ. ἀθυτε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀθυτος.

Ὁ μὴ σφαγεῖς: Ἐθύκαμε τὸ βοῦ, ἀλλὰ ὁ βάνε ἀραμᾶτσε ἀθυτε (ὁ βάνε ἀραμᾶτσε = τὸ ἀρνίον ἔμεινε).

ἀθῶα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀθῶος.

Ἀδόλως, ἀκάκως: Ἐγὼ τὸ εἶπα ὅλως διόλου ἀθῶα καὶ ὁμως τοῦ ἐκακοφάνηκε. Συνών. ἀδοῶα.

ἀθῶος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀθῶγος Πόντ. ἀθῶγος Πόντ. ἀνθῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μεσσ.) ἀθ-θῶς Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀθῶος. Οἱ τύπ. ἀνθῶς καὶ ἀθ-θῶς ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνθός-ἀνθός-ἀθ-θός.

1) Ὁ ἀτηλλαγμένος ἐνοχῆς, ὁ μὴ ἔνοχος, κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀδικα τὸν ἀνακατεύουν, γιατί εἶναι ἀθῶος. Τὸν ἔβγαλαν ἀθῶο (ἀτηλλάξαν αὐτὸν ἐν δικαστηρίῳ πάσης ἐνοχῆς) κοιν. Ἐγὼ εἶμαι ἀνθῶς ἀπ' τοῦτο ποῦ μοῦ λές Καλάβρυτ. Ἐκεῖνος ἀθῶος ἐξέβεν (ἐβγήκεν, ἦτοι ἀπεδείχθη) Πόντ. Ἀθῶον καρδίαν ἔδ' αὐτόθ. 2) Βλάξ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀγαθός 3.

ἀθωότης ἦ, λόγ. σύνηθ. ἀθωότη ΔΣολωμ. 202 ἀνθεότης Κύθν. ἀθεότης Κύθν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀθωότης. Οἱ τύποι ἀνθεότης καὶ ἀθεότης ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνθός.

Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀθῶου, τὸ νὰ εἶναι τις ἀθῶος, ἀκακος, ἄγνός ἐνθ' ἄν.: Μιλεῖ μὲ μεγάλη ἀθωότητα. Μὲ ὅλη τὴν ἀθωότητά του τὸ ἔκαμε λόγ. σύνηθ. Μὲ τὴν ἀθεότητά του τὴν ἔπαθε Κύθν. Σᾶς ἐμιλῶ μὲ ἀνθεότητα αὐτόθ.

ἄθωρα ἐπίρρ. Κρήτ. (Μεσαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθωρος (I).

Χωρὶς νὰ ἴδῃ τίς τι: Τοῦ τὸ πουλῶ ἄθωρα (χωρὶς νὰ τὸ ἴδῃ ὁ ἀγοραστής).

ἀθώρητος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ἀθώρητος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θώρητος < θωρῶ. Ὁ τύπ. ἀθώρητος καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ συχνάκις ὀρώμενος, ἀθέατος ἐνθ' ἄν.: Ἀθώρητος, κουμπάρε, ἔδει ἕναν μῆναν νὰ σὲ δοῦμεν! Κύπρ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ντ' ἔεντς; ἀθώρητος ἔεντς (= τί ἀπέγινες; ἔγινες ἀθέατος) Τραπ. || Παροιμ. Ψάριν ἀθώρητον, 'ς τὴν θάλασσαν πουλιέται (ἐπὶ ἀβεβαίον καὶ ἀπραγματοποιήτου) Κύπρ. Συνών. ἄθωρος (I). β) Ἀπόκρυφος Πελοπν. (Λακων.): Ἀπόμμερο κι ἀθώρητο παραπόρτι. γ) Ἀνεπίβλεπτος, ἀπεριποίητος Καπ.: Ἀσμ.

Τὰ χτήνια μ' ἀνάλμεχτα, τὰ πρόβατά μ' ἀθώρητα.

II) Ὁ μεταβαλὼν θωριάν, ἦτοι ὄψιν, χρῶμα, κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἄθωρος (II) Πόντ. (Τραπ.): Ἐγρίεψεν κι ἀθώρητος ἐγέντον (ἔλαβε στάσιν ἀγρίαν καὶ μετέβαλε τὴν ὄψιν του). Πβ. ἄθωρος (II).

ἄθωρος ἐπίθ. (I) Κρήτ. (Μεσαρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. θωρῶ παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

Ὁ μὴ ὀρώμενος, ἀθέατος. Συνών. ἀθώρητος I.

ἄθωρος ἐπίθ. (II) Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Σύμ. κ. ἀ. ἄθουρους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. θωρεῖα.

Ὁ ἔχων ἡλλοιωμένον καὶ ἀσθενὲς χρῶμα ἢ ὄψιν, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων ἐνθ' ἄν.: Ἡ ὄψι σου εἶναι ἄθωρη σήμερα Βιθυν. Πολὺν ἄθωρο εἶναι τὸ φέσι σου αὐτόθ. Πβ. ἀθώρητος II, ξέθωρος.

ἀθώωνω λόγ. σύνηθ. ἀθώνω Πελοπν. (Λακων.) ἀθιώωνω Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνθώνω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀθῶω.

Ἀπαλλάττω τινὰ ἐνοχῆς, θεωρῶ τινὰ ἀθῶον ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀθώωσε ὁ δικαστὴς λόγ. σύνηθ. Γιὰ νὰ τὸν ἀνθώσῃ πῆγε καὶ βοῆκε τὸ δικαστὴ Κόρινθ.

ἄι ἐπιφών. Ζάκ. Ἦπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Κύπρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Σίφν. Στερελλ. (Δωρ.) Χίος κ. ἀ.

Ἐκ τῶν ἐκφωνουμένων φθόγγων πρὸς παράστασιν διαφόρων συναισθημάτων.

I) Ἐπιφών. ἐπαναλαμβανόμενον ἐνίοτε δις καὶ τρις αἰ αἰ αἰ, δι' οὗ δηλοῦνται διάφορα συναισθήματα α) Πόντος σωματικός Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) κ. ἀ.: Ἀι, μ' ἐτοιμῆσες δυνατά! Σαρεκκλ. Ἀι, αἰ, αἰ! Ἀρκαδ. Λακων. β) Σχετλιασμός, ἐκπληξίς, θαυμασμός κττ. Ζάκ. Ἦπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κάρπ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Στερελλ. (Δωρ.) Χίος: Ἀι, ἀνθρωπος νὰ τοῦ πιστευτῆς! Κάρπ. Ἀι, καὶ ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέω! Χίος Μέτα ν' αἰ, μάννα! (ὦ μῆτερ, φεῦ!) Κερασ. Ἀι μου, τί ἔπαθα! Λακων. Ἀι με! αὐτόθ. Ἀι ἐμέν! Τραπ. 3) Εὐχὴ ἢ κατάρα Κύπρ.: Ἀι, νὰ κρέμ-μυσεν ποῦ τὸν ἀπ-παρον! Ἀι, νὰ τὸν ἔφαν ἢ κουφή (ὄφρις). II) Ὡς δεικτικὸν μόρ. ἰδού Πόντ. (Κερασ.) Σίφν.: Ἀι ἐποίκα 'το (ἰδού τὸ ἔκαμα) Κερασ. Ἀι ἔρθεν (ἰδού ἦλθεν) αὐτόθ. Ἀι τὰ (ἰδού αὐτὰ) Σίφν.

Ἀιβαλιώτης ὁ, Κυκλ. (Θήρ. κ. ἀ.)

Τὸ ἐθνικὸν ὄν. Ἀιβαλιώτης ἐκ τοῦ τοπων. Ἀιβαλί.

Τὸ παιδικὸν ἄθυρμα χαρταετός. Συνών. πετάσι.

αἶγα ἦ, Ἀντικύθ. Ἦπ. Ἰμβρ. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Νάξ. Πελοπν. (Μεσσ.) Ρόδ. Σκῦρ. Σύμ. Τσακων. Χίος κ. ἀ.

